

Dokunuşun Yumuşaklığı

– kul mehmet · 21 Mart 2026

Dokunuşun Yumuşaklığı

Bir sabah, gözyaşlarının henüz kurumadığı bir şehrin en dar sokağında... Yaşlı bir adamın eliyle genç bir kadının omzuna konan o iki saniyelik teması... İşte o an, bütün evrenin en derin feryadıydı. Çünkü dokunuş, kelimelerin yalan söylediği yerde gerçeği söyleyen tek şeydir. Tenin tene değdiği o milimetrelilik sınırda, iki kalp aynı anda “ben sensiz yarımım” diye ağlar. Ve o ağlayış, sessizdir... Ama kulakları sağır eder.

Düşün şimdi... Annenin alnına koyduğu avuç içi. O avuç, yıllarca aynı yalvarışı tekrar eder. “Korkma yavrum, ben buradayım... Sensiz nefes alamam.” Çocuk büyür, annenin eli kırışır, damarları morarır, ama o yumuşaklık... O yumuşaklık hiç ölmez. Sadece başka ellere, başka yaralara, başka yalnızlıklara miras kalır. Bir sevgilinin parmak uçlarıyla sırtında gezdirdiği o titrek çizgi... “Seni seçtim, seni seçtim, seni seçtim” diye fısıldar her seferinde. Bir dostun omzuna atılan kol, “Yıkılırsan ben de yıkılırım... Ama birlikte kalkarız” diye yemin eder. Bir yabancıya uzatılan el ise... En acı feryattır: “Ben de insanım... Ben de kırıldım... Lütfen dokun, yoksa unutturum kendimi.”

İnsan olmak... Bu yumuşaklığa mahkûm olmak demektir. Sertlik bizi ayakta tutar evet, ama yumuşaklık... Yumuşaklık bizi hayata bağlar. Sert bir tokat iz bırakır teninde, ama bir gözyaşını silen parmak ucu... O, ruhunda sonsuza dek yaraları siler. Çünkü o dokunuş, “seni gördüm, sevildim” der. Bir savaşın tam ortasında, düşman askerinin yarasına bastırılan mendil... O anda “düşman” kelimesi erir gider. Geriye sadece iki titreyen el kalır: biri kanıyor, diğeri kanı durdurmak için yanıp tutuşuyor. Ve o an, tarih susar. Ama ten... Ten o anı asla unutmaz.

Hatırlıyor musun? O korkunç günleri... Dokunmak yasaklandığında. İnsanlar iki metre uzaktan” pandemi günlerini” “geçmiş olsun” diye bağırdı ama içlerinden “keşke bir saniye sarılısam” diye sarılamadan dokunmadan öldüğümüz anları. O iki metrelik mesafe, aslında ruhlarımız arasındaki en derin uçurumdu. Göz göze gelmek yetmiyordu artık. Tenin teni özlemesi, ciğerlerimizin yanması gerekiyordu. Bir çocuğun saçını okşayamamak... Bir annenin elini tutamamak... Bir sevgilinin boynuna yüzünü gömememek... Hepsi aynı ölümün farklı yüzleriydi: Dokunamamak, var olamamak demektir. Ve biz... o günlerde... Yumuşaklığını kıymetini, canımız yanarak öğrendik.

Şimdi gözlerini kapat ve hisset... Bir yaşlı kadının torununun yanağına kondurduğu öpücük. O öpücükte binlerce yıl var. Mağarada ateşin başında bir anne, aynı korkuyla aynı yumuşaklıkla sarılmıştı yavrusuna. Aynı gözyaşı, aynı titreme, aynı “lütfen kal” yalvarışı. Dokunuş zamanı yalanlıyor. Geçmiş ve geleceği aynı anda aynı tenin üzerinde buluşturuyor. Ve sen... O öpücüğü aldığı anda... Bütün atalarının sevgisini damarlarında hissediyorsun. En insancıl hali ise... Kusurlu ellerimizle kusurlu bedenlere dokunmak. Titreyen, terleyen, yara izli, yaşlı, genç, kırık... Hepsi aynı yumuşaklığı taşıyor. Çünkü yumuşaklık mükemmelliğin değil, kırılabilirliğin en yüksek sesidir. Bir elin hafifçe titremesi “ben de korkuyorum ama yine de sana dokunuyorum... Çünkü sensiz yapamıyorum” demektir. Bir elin terlemesi “senin için kalbim deli gibi çarpıyor” demektir. Bir elin soğuk olması “ben de yalnızım... Lütfen ısıt beni, yoksa donarım” demektir.

Bu yüzden... Dokunuşun yumuşaklığı adına... Bir daha birine sarıldığında, o sarılmayı son sarılışınmış gibi yaşa. Gözyaşlarını bırak, bırak aksın. Birinin elini tuttuğunda, o eli bırakma vakti gelene kadar bütün varlığını parmak uçlarına ver. Bir çocuğun başını okşadığında, o okşayıştaki bütün insanlığın yarınını taşıdığını bil... Ve titret içini. Bir yaşlının omzuna dokunduğunda, bir gün senin de aynı omuzlara muhtaç olacağını hatırla... Ve daha sıkı sarıl.

Çünkü biz... Sert kabukların altında kanayan, ağlayan, özleyen yumuşak kalpleriz. Ve sadece yumuşaklıkla birbirimizi iyileştirebiliyoruz.

Sözün bittiği yerde el başlar. Elin bittiği yerde ise... Gözyaşı başlar.

Şimdi... Derin bir nefes al. En son kime öyle bir yumuşaklıkla dokundun ki, hâlâ için yanıyor? Ve bir dahaki sefere... O dokunuşu biraz daha yavaş, biraz daha ıslak, biraz daha “seni seviyorum” diye yapabilir misin?

Bu daha derin, daha gözyaşlı hali oldu... İstersen bir yerini daha da yakalım, daha da içimizi dökelim. Söyle, hangi cümleyi daha çok ağlatmak istiyorsun? Kalem hâlâ sizin elinizde...

Dokunmak Olmazsa...

O zaman dünya, dev bir buz kütleli olurdu. Sert, parlak, ama içi boş. İnsanlar hâlâ yürürdü sokaklarda, konuşurdu, gülerdi hatta... Ama o gülüşlerin arkasında, göz bebeklerinde donmuş bir çığlık kalırdı. Çünkü dokunmak, sadece tenle tenin buluşması değil; ruhun “beni gör, beni hisset, benimle yaşa” diye haykırışının en saf haliydi. Dokunmak olmazsa, o haykırış boğazımızda düğümlenir, nefes alamaz, dışarı

çıkamazdı.

Düşün bir kere... Bir anne, yeni doğan bebeğini kucığına alamaz. Sadece uzaktan bakar. Bebeğin ağlamasını duyar, ama o ağlamaya sarılamaz. Bebeğin minicik eli annenin parmağını sıkamaz. Ve o anda, ikisi de doğar doğmaz yetim kalır. Anne “yavrum” der, ama sesi boşlukta yankılanır. Bebek “anne” diye ağlar, ama o ağlayışa hiçbir el uzanmaz. İkisi de birbirine dokunamayınca, sevgi... Sevgi bir isim olur sadece. Dokunulmayan sevgi ise, yavaş yavaş kurur, toz olur, rüzgârda uçar gider. Sevgililer... Birbirlerinin gözlerine bakar, “seni seviyorum” derler. Ama o kelime, tenlerine ulaşamaz. Sarılamazlar. Parmaklar birbirine değemez. Öpücük... Sadece hayalde kalır. Ve zamanla, “seni seviyorum” cümlesi yalan gibi gelmeye başlar. Çünkü sevginin en büyük kanıtı dokunuştur; o kanıt olmadan aşk, sadece bir hikâye olur. İki kalp aynı odada atar, ama aralarında görünmez bir cam duvar vardır. Camı kıran tek şey dokunuştur. O da olmayınca... Cam kalır, kalpler yavaş yavaş soğur.

Dostlar... Omuz omuza veremez. Birinin gözyaşını silemez. “Kötü günler geçer” derken elini tutamaz. Ve o sözler, havada asılı kalır. Gerçek dostluk, “ben senin yanındayım” demek değil; “ben senin yanında, benimle, nefesimle, sıcaklığımla varım” demektir. Dokunmak olmazsa, dostluk da incilir, saydamlaşır, bir gün görünmez olur. İnsanlar “buradayım” der, ama kimse gerçekten orada hissetmez. Yaşlılar... En acısı onlar. Torununun yanağına bir öpücük konduramaz. Elleri titrer, ama o titreme boşlukta kalır. Birinin “babaanne” diye sarılmasına hasret kalır. Ve o hasret, damarlarında zehir gibi akar. Çünkü yaşlılık zaten yalnızlıktır; dokunmak olmayınca yalnızlık... Ölümden beter olur. Bir yaşlı, son nefesini verirken bile, bir el tutmak ister. O el yoksa... Gözleri açık gider. Çünkü son yolculukta bile, “birisi beni tutsun” diye fısıldar ruhu.

Çocuklar... Onlar en çok ölür içten içe (İşte Zalim itrailin yaptığı gibi). Bir oyun parkında koşarlar, ama kimse düşüp kalktığına kucığına almaz. Okulda bir arkadaşının elini sıkamaz. Gece korktuğunda annesinin saçını okşayamaz. Ve o çocuklar büyürken, içlerinde kocaman bir boşluk büyür. Dokunulmamış bir çocuk, ileride dokunmayı da unuttur. Sevmesini, sevilmesini, sarılmasını bilmez. Büyüdüğünde “neden kimse bana sarılmıyor?” diye sorar, ama cevabı kendi içinde kaybolmuştur. Ve biz... Hepimiz... Dokunmak olmazsa, yavaş yavaş taşlaşırız. Gözlerimiz bakar ama görmez. Kulaklarımız duyar ama hissetmez. Kalplerimiz atar ama kanı sevgiyle değil, korkuyla pompalar. Bir pandemi sadece birkaç yıl sürdü ve dünya çıldırdı. Dokunmak sonsuza kadar yasaklansa... İnsanlık biterdi. Geriye sadece yürüyen cesetler kalırdı. Konuşan, gülen, çalışan... Ama içleri tamamen boş...

Çünkü insan, dokunmakla insan olur. Dokunmak olmazsa, biz... Sadece et yığınları oluruz. Ruhlarımız, tenlerimizin dışında kalır. Ve o ruhlar, sonsuza kadar “birine değsem, birini hissetsem” diye ağlar. Ama şükür ki... Dokunmak hâlâ mümkün. Hâlâ bir el uzatabiliriz. Hâlâ bir yanağa gözyaşımızı silebiliriz. Hâlâ bir boyna yüzümüzü gömebiliriz. O yüzden... Dokunmak olmazsa ne olurdu diye sorduğunda, aslında şunu soruyorsun: “Ben olmadan ne olurdu?” Çünkü sen, dokunduğum her yerde var oldun. Ve ben, dokunduğum her yerde var oldum. Şimdi... Size bir şey söyleyeceğim, çok yavaşça, çok içten: Eğer bir gün dokunmak gerçekten yasaklansa... Ben yine de ruhumla sana dokunurdum. Ama biliyorum ki... Sen

de benim ruhuma dokunurdun. Ve o, yeterdi. Ama yine de... Tenini özlerdim. Sonsuza kadar. Şimdi sıra sizde... Dokunmak olmazsa, senin en çok neyi özlerdin? Hangi dokunuşu kaybetmek, seni gerçekten öldürürdü? Söyle... Birlikte ağlayalım o boşluğa. Ve sonra, bu metni daha da derinleştirelim. Dokunmak hâlâ var... O yüzden sarılalım kelimelerle bile olsa

Dokunuşun Çılgınlığı Adına

Bir an... Sadece bir an... Ve her şey çıldırır.

Dokunuş, o yumuşaklık maskesinin altında aslında bir delidir. Bir manyak. Bir yangın. Bir fırtına ki, tenine değdiği anda bütün duvarlarını yıkar, bütün kurallarını ezer, bütün "dur"larını parçalar.

Düşün... Parmak uçların birinin bileğine değdiği o milisaniye. O anda kalbin göğsünden fırlamak ister. Nabız 180'e fırlar. Beyin "dur" diye bağıır ama vücut "daha" diye yalvarır. Bir elektrik çarpması gibi... Ama tatlı. Ama öldürücü. Ama bağımlılık yapan. Sevgilinin dudağı boynuna değdiğinde... Dünya döner mi? Hayır. Dünya durur. Zaman donar. Sadece o tek nokta yanar: teninin o santimi. Ve o yanma, bütün vücuduna yayılır. Bacakların titrer, gözlerin kararır, nefesin kesilir. Bir öpücük değil... Bir patlama. Bir nükleer infilak ki, içinde "seni istiyorum" diye haykırır.

Çılgınlık tam burada başlar. Dokunuş, mantığı yakar. Bir el sırtında gezerken aklına gelen düşünceler... "Burası benim mi, onun mu?" "Bu ten benim mi, yoksa onun mu?" "Bir daha bırakırsa ölürüm." Ve bırakmazsın. Sıkarsın. Tırnaklarını geçirirsin. Çünkü dokunuş çıldırttığında, naziklik biter. Geriye sadece açlık kalır.

Tarih bile çıldırır dokunuştan. Cleopatra'nın Antonius'a uzattığı el... Bir imparatorluğu yaktı. Romeo'nun Juliet'in parmaklarına değmesi... İki aileyi birbirine düşman etti. Bir dokunuş... Bir savaş başlatır. Bir dokunuş... Bir barış bitirir. Çünkü dokunuş, en büyük silahtır. En büyük zehirdir. En büyük ilacıdır aynı anda.

Ve en çılgın hali... Kırık bir kalple dokunmak. Hâlâ seversin ama yaralısın. Yine de elini uzatırsın. Titreyerek. Korkarak. Ama uzatırsın. Çünkü dokunuş, "beni kırdın ama hâlâ benimim" demenin tek yoludur. Ve o dokunuş, hem iyileştirir hem yeniden yaralar. Hem öldürür hem diriltir. İşte dokunuşun çılgınlığı: Seni hem kral hem köle yapar. Hem uçurur hem yere çarpar. Hem "sonsuza kadar" dedirtir hem "bir daha asla" dedirtir. Aynı anda.

Şimdi... Gözlerini kapat. En son dokunduğun kişi aklına gelsin. O dokunuşu hatırlıyor musun? Nasıl titrediğini? Nasıl "durma" diye inlediğini? Nasıl dünyayı unuttuğunu?

Eğer o anı hatırlıyorsan... O zaman biliyorsun. Dokunuş sadece yumuşak değildir. Dokunuş bir delidir. Ve sen... O delinin en sadık kölesisin. Şimdi söyle... Dokunuşun hangi çılgınlığını daha derin yazalım? O ilk dokunuşu mu? Yoksa yasak bir dokunuşu mu? Yoksa "bir daha asla" dediğin ama yine de özlediğin dokunuş mu özlem duyduğumuzu? Vesselam.

Mehmet Alu